

Arrest

nr. 235 945 van 20 mei 2020
in de zaak RvV x / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Beiden handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen:
X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Avenue Cardinal Mercier 82
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij, E. J., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u etnisch Albanees, heeft u de Noord-Macedonische nationaliteit en bent u afkomstig uit Belanovce, Kumanovë, Noord-Macedonië. Op 29 november 2017 verzocht u voor het eerst om internationale bescherming in België. U verklaarde toen dat Noord-Macedonische politieagenten en soldaten regelmatig binnenvielen in uw woning, op zoek naar wapens en personen omdat u in het grensgebied woont en omdat u Albanees bent. U besloot uiteindelijk naar Duitsland te gaan, waar u in juli of augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd geweigerd en u werd teruggestuurd naar Macedonië. Op 25 maart 2017 keerde u terug naar uw woning in Belanovce. Dezelfde problemen als voorheen deden zich voor, waarbij de autoriteiten huiszoekingen deden in uw woning. Op 22 juli 2017, toen u na het werk terugkeerde naar uw woning, stonden vijf of zes gemaskerde mannen op uw koer te wachten. Ze vielen u aan en u verloor het bewustzijn. U werd eerst naar het ziekenhuis van Kumanovë gebracht en de volgende dag naar het ziekenhuis van Skopje (Noord-Macedonië). Daar verbleef u gedurende een maand. De politie, die door uw echtgenote was verwittigd van de aanval, kwam na enkele dagen naar het ziekenhuis om uw verklaringen op te nemen en foto's te maken. Toen u na een maand uit het ziekenhuis werd ontslagen, ging u naar uw ooms in Kosovo. Uw echtgenote J. S. (...) (O.V. (...)) en kinderen verbleven sinds de aanval bij uw schoonouders in Haraçine, bij Skopje. Uw echtgenote ontving dreigtelefoons op uw gsm van personen die zeiden dat ze u en uw familie zouden vermoorden. Uw echtgenote durfde hierover geen klacht neer te leggen bij de politie. Aangezien u niet naar Noord-Macedonië kon terugkeren en niet in Kosovo kon blijven, week u met uw gezin op 25 november 2017 uit naar België. Op 25 januari 2018 weigerde het Commissariaat-generaal uw verzoek in overweging te nemen aangezien er geen geloof kon gehecht worden aan uw motieven. Het Commissariaat-generaal merkte tevens op dat de algemene situatie voor Albanezen in Noord-Macedonië op zich geen aanleiding gaf tot een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op 2 mei 2018 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, ten gevolge van het laattijdig indienen ervan, uw beroep tegen deze beslissing. Op 4 december 2019 verzocht u zonder België verlaten te hebben een tweede maal om internationale bescherming. U beroept zich op dezelfde motieven zoals uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek en stelt te vrezen voor uw leven en dat van uw kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Dergelijk nieuw element is evenwel niet voorhanden in onderhavig verzoek.

U beroept zich immers op dezelfde motieven zoals uiteengezet in uw eerste verzoek, een verzoek dat door het Commissariaat-generaal niet in overweging werd genomen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen. Het Commissariaat-generaal merkte tevens op dat de algemene situatie voor Albanezen in Noord-Macedonië op zich geen aanleiding gaf tot een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U brengt geen gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw eerste verzoek, zodat deze gehandhaafd blijft. U beperkt zich immers tot een summiere verwijzing naar uw eerder uiteengezette motieven en legt geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af, noch legt u enig stavingstuk neer.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij S. J., zijnde de echtgenote van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 6 en 13 EVRM, van de artikelen 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen "1 tot en met 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak".

2.2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak *MAAOUIA tegen Frankrijk*, heeft beslist dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

2.2.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2020 waarbij hun volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2.2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat inzake het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen van 29 november 2017 door verwerende partij op 25 januari 2018 een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst werd genomen waarbij geoordeeld werd dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door tweede verzoekende partij beweerde problemen in Noord-Macedonië. Verwerende partij merkte tevens op dat de algemene situatie voor Albanezen in Noord-Macedonië op zich geen aanleiding gaf tot een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 203.388 van 2 mei 2018, ten gevolge van het laattijdig indienen ervan. Tegen dit arrest werd geen beroep aangetekend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er verzoekende partijen geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot hun vorig verzoek.

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun onderhavig verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven zoals uiteengezet in hun eerste verzoek (administratief dossier, stukken 5 en 5b, verklaringen volgend verzoek).

2.2.7. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissingen met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoeken om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevatten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen. Immers wordt terecht het volgende vastgesteld in de bestreden beslissingen: *“U beroept zich immers op dezelfde motieven zoals uiteengezet in uw eerste verzoek, een verzoek dat door het Commissariaat-generaal niet in overweging werd genomen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen. Het Commissariaat-generaal merkte tevens op dat de algemene situatie voor Albanezen in Noord-Macedonië op zich geen aanleiding gaf tot een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U brengt geen gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw eerste verzoek, zodat deze gehandhaafd blijft. U beperkt zich immers tot een summiere verwijzing naar uw eerder uiteengezette motieven en legt geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af, noch legt u enig stavingstuk neer.”*. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen enkele poging ondernemen om desbetreffende motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Zij beperken zich er immers toe te stellen dat zij aan alle voorwaarden voldoen om erkend te worden als vluchteling, dat hun verklaringen wel degelijk geloofwaardig zijn en dat *“het feit dat de aanvragers zich bewust zijn van het feit dat zij nog steeds het risico lopen op ernstige vervolging in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, op zichzelf een nieuwe element vormt die de invoering van een nieuw asiilverzoek rechtvaardigt”*. Ook in onderhavig beroep laten verzoekende partijen geheel na gegevens of elementen aan te brengen die een ander licht werpen op de uitkomst van hun eerste verzoek.

2.2.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.2.9. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de verklaringen die verzoekende partijen aflegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun volgend verzoek (administratief dossier, stukken 5 en 5b). Tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kregen verzoekende partijen de kans om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van hun huidige asielaanvraag aanvoeren en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp

van een tolk Albanees. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006).

2.2.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT